Anul al 54-lea 16 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei 16 Pagini Nr. 349 Duminică 19 Decembrie 1937
P IIII
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAŢIUNII"

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

PREŢURI URCATE

Piaţa internă este stăpânită azi, la noi, de tendinţa fermă a preţurilor.

In alte împrejurări, faptul ar putea fi socotit drept indiciu de prosperitate. Examinând mai de aproape, însă, bazele conjuncturale ale pieţii noastre, vom descoperi semne anormale şi bolnăvicioase, care întreţin scumpetea lucrurilor la noi, în contradicţie cu elementele conjuncturale ale pieţii internaţionale, care este dominată azi tocmai de tendinţa depresivă a preţurilor.

Cum se explică atunci, că în vreme ce în celelalte ţări producătoare, preţurile la materii prime, la articole alimentare şi la foarte multe semi-fabricate şi fabricate sunt atinse de scăderi simţitoare, pe piaţa noastră, la foarte multe mărfuri din categoriile menţionate preţurile se menţin neatinse, iar la altele sunt în urcare continuă?

Pentru articolele **de import** sau cu bază de materii prime **importate**, fermitatea preţurilor se datoreşte în general menţinerii regimului de restricţiuni în ce priveşte importul, procurarea devizelor în plată, cum şi sistemului de plăţi pe bază de clearing sau de convenţiuni speciale, care sunt o piedică dovedită în calea aprovizionării la timp şi în cantităţi suficiente din ţările care oferă cea mai desăvârşită convenienţă. Din această cauză economia românească scapă de multe ori momentele conjuncturale prielnice ale pieţii, iar comenzile nu se îndreaptă întotdeauna pe pieţele care oferă cele mai bune condiţiuni din punct de vedere comercial şi financiar. Această situaţie, fireşte ,că este o piedică serioasă în calea acomodării pieţii şi a preţurilor noastre condiţiunilor pieţelor străine. Apoi, cartelurile şi acordurile încheiate de întreprinderile aparţinând celor mai importante ramuri de producţiune indigenă, contribue în măsură, tot atât de hotărâtoare la menţinerea în sus a preţurilor pe piaţa noastră internă, nelăsându-le să urmeze indicaţiunile imprimate de cursurile pieţii internaţionale.

Dar, de îndată ce cursul preţurilor în compartimentul articolelor industriale s'a menţinut urcat, în chip fatal nivelul lor a influenţat şi ţinuta preţurilor din compartimentul produselor indigene.

Elementul speculativ şi-a adăogat ,la rându-i şi el tributul lui ajutat, fireşte, de lipsa unei politici a preţurilor, la noi, de lipsa de organizare a pieţelor de aprovizionare şi de desfacere, de lipsa de coordonare a încercărilor oficiale ,atât de disparate, de-a înfrâna valul scumpetei de pe piaţa noastră, de lipsa unei conştiinţe oneste în afaceri, care nu-şi găseşte măcar corectivul în controlul şi severitatea obiectivă a autorităţii.

Toate aceste cauze, ajutate şi de accentuarea inflaţiei emisiunilor monetare pe piaţa noastră, vor face ca scumpirea să se menţie şi să se agraveze — şi ceeace este foarte ciudat — fără ca măcar volumul consumului să sporească.

Apropierea sărbătorilor de iarnă constitu'nd un factor în plus — deşi cu caracter sezonal — de scumpete, cetăţeanul nostru să nu se mire, că în preajma acestor sărbători, piaţa noastră va cunoaşte cele mai ridicate şi mai scandaloase preţuri, la toate articolele.

PROFEŢIE

In activitatea de toate zilele la acest ziar pus în slujba intereselor ţării şi ale neamului, am avut adeseaori prilejul să arăt oamenilor noştri politici consecinţele greşelilor ce le săvârşeau. Am încercat chiar, înainte ca greşelile să devie ireparabile, să arăt la ce urmări funeste se va ajunge dacă se ocoleşte calea legală şi dreaptă.

Nefăcând parte din nici un partid politic, refuzând orice demnitate ce mi se oferea, spre a putea să-mi păstrez independenţa şi dreapta judecată, am crezut, că voi fi ascultat şi sfaturile mele nu vor fi în zadar. Viaţa politică însă este atât de otrăvită, încât chiar atunci când spui adevărul curat şi fără nici un fel de pretenţie, politicianii nu te ascultă.

Din nenorocire, de câte ori am făcut asemenea profeţii, întemeiate pe o judecată liniştită şi serioasă, ele s'au realizat mai curând sau mai târziu.

Astăzi o vie discuţie s'a deschis asupra gravei greşeli ce s'a săvârşit în 1933 de guvernul liberal de atunci, prin dizolvarea „Gărzii de fier".

Sper că se va vedea câtă dreptate am avut când, a doua zi după dizolvarea „Gărzii de fier", am arătat ce consecinţe va avea această gravă greşală.

Socotesc că este de actualitate să reproduc mai jos articolul pe care l-am publicat la 12 Decembrie 1933.

Voi reveni şi asupra celor ce se fac azi cu samavolnicie, pentru triumful unei vanităţi ne la locul ei.

„GARDA DE FIER"

A existat în ţară până ieri o organizaţie politică denumită „Garda de fier". Ea a fost disolvată printr'un jurnal al consiliului de miniştri, iar unii din membrii sau conducătorii ei, arestaţi.

Această organizaţie politică s'a născut, — spre deosebire de celelalte fronturi politice ce s'au ivit în ţara noastră după război, — ca o reacţiune contra incapacităţii, greşelilor şi exceselor de tot felul, săvârşite de unele din guvernele cari s'au succedat la conducerea statului.

Doctrina „Gărzii de fier", ca partid politic, nu prea este cunoscută, — căci n'a avut cine s'o definească, — conducătorii ei de până acum, fiind tineri, de multe ori neajunşi măcar la majorat, sau tineri fără experienţă politică, şi uneori nemulţumiţii din celelalte partide, sau vânători de situaţii, cari, atraşi de curentul favorabil, creat în jurul faţetei naţionaliste, sub care se prezenta acest partid publicului românesc, căutau o situaţie.

Nu vom insista asupra acestor din urmă partizani; este un vechiu obicei al politicianismului, care totdeauna a făcut rău partidelor în cari s'a adăpostit. Dar nu putem să tăgăduim influenţa bună pe care a avut-o potenţiarea ideii naţionaliste asupra opiniei publice, otrăvită de presa internaţionalista, atât de răspândită, conştient sau inconştient, în ţara noastră.

Necunoscând până acum în deajuns toate motivele cari au dus la disolvarea acestei organizaţii politice — căci scurta motivare a jurnalului consiliului de miniştri nu este suficientă — noi socotim ca foarte gravă această măsură drastică, exercitată numai contra acelora cari predicau un naţionalism intransigent.

Pentru edificarea opiniei publice, acele motive trebuesc date cât mai repede pe faţă.

Sunt atâtea curente periculoase cari se vântură azi de la un capăt la altul al ţării, sunt oameni politici, declasaţi, bine înţeles, cari predică idei ce sapă la temelia statului, sunt străini, aciuaţi aci fără nici-un rost şi te miri din care parte a lumii — şi cu toate astea contra lor nu s'a luat nici-o măsură.

Când se răspândesc în ţară manifeste cari predică oamenilor naivi nerespectarea angajamentelor, cari spun că se vor înfiinţa sucursale ale Băncii Naţionale în fiecare sat, ori depozite de maşini, de unde ţăranii să poată lua cât vor, nu sunt oare autorii acestor teorii tot atât de periculoşi cât şi copiii naivi ai „Gărzii de fier"? De ce contra acelora nu se ia nici o măsură?

Noi nu luăm în braţe pe nimeni. Avem o linie de conduită bine definită.

Am sprijinit totdeauna ordinea şi ideea naţională, născută din concepţia că toţi fiii acestei ţări, dacă lucrează pentru prosperitatea şi întărirea patriei române, au dreptul la protecţia legilor.

Suntem ameninţaţi din toate părţile; avem duşmani şi în afară şi înnăuntru, dar mai ales înnăuntrul graniţelor noastre. Dacă este vorba să se ia măsuri de siguranţă, ele trebuesc luate contra tutulor celor răi, nu numai contra unora. Un naţionalism, chiar intransigent, dacă la baza lui nu sunt alte calcule sau influenţe oculte, nouă nu ni se pare periculos. ci din contră, ne apare ca o necesitate de prim ordin, pentru consolidarea statului.

O măsură greşită sau pripită, căutând să suprime o idee sau un curent politic cinstit, nu poate duce la un rezultat bun. Mai curând sau mai târziu, adevărul îşi face loc şi dacă la baza organizaţiei „Garda de fier", este adevărul naţionalist cinstit, cu toată insuficienţa reprezentanţilor lui de azi, şi cu toate măsurile luate contra lui, el nu va întârzia să triumfe, căci prea a fost mult timp şi de oricine pălmuit sentimentul naţional în ţara noastră.

Vom trăi şi vom vedea.

STELIAN POPESCU

„Ambasada plutitoare" americană scufundată de japonezi

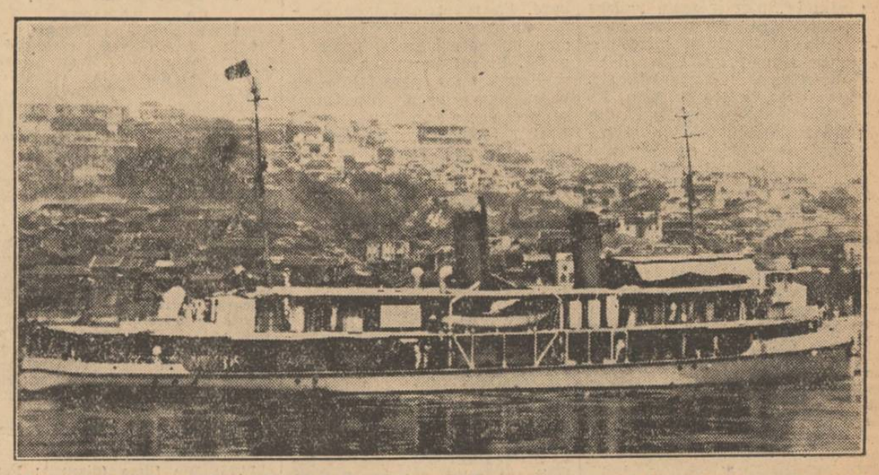

Am arătat la timp că vasul-canonieră „Panay", — care avea la bord pe membrii ambasadei americane din Capitala Chinei, — a fost bombardat şi scufundat de avioanele japoneze.

Au murit, în această împrejurare, 19 persoane şi au fost rănite 15.

Guvernul din Tokio, — după cum am anunţat, — la protestul energic şi plin de indignare al Statelor-Unite, a făcut scuze formale.

Sapte lucrători morţi într'un incendiu

Chicago, 16 (Rador). — In cursul unui violent incendiu care s'a declarat la o fabrică de chibrituri, şase lucrătoare şi un lucrător au murit cuprinşi de flăcări.

Alţi câţiva lucrători au suferit grave arsuri şi răni.

Focul a mistuit întreaga fabrică în câteva minute.

—oxo●oxo—

Generalisimul japonez

Generalul Matsui, comandantul-şef al trupelor japoneze, cari au trecut oraşul Nankin prin foc şi sabie.

—xox●xox—

FILME

Automobilele părăsesc şoseaua asfaltată şi încep salturile de tobogan pe drumurile dintre sate.

Şoferii blestemă ceasul, când s'au angajat pentru campania electorală şi se gândesc cu amărăciune la reparaţiile motoarelor şi caroseriilor.

Mai mare daraua decât ocaua!

Cei din maşini îşi revăd discursurile sau le recitează, şi se felicită reciproc pentru talente şi ideologii.

O comună se iveşte după o pădure, a cărei tristeţă de iarnă simbolizează neplăcerea căşunată naturei de inflaţiunea indezirabililor politici.

Odată în mijlocul micei localităţi, electorii debarcă, strâng mâinile săteniilor, le fac ploconeli şi nu-i scot din: „nene" şi „şefule".

Când şoferii încearcă să reprime pe copii pentru că se urcă în maşini, dichisesc volanul şi desenează cu tibişirul semnele electorale pe uşile lăcuite agenţii îi ţin de rău, strigând că „tineretul tălpii ţării este viitorul ei".

După ce oratorii fac să vâjie urechile prezente de apeluri, jurăminte, făgăduieli, în care lipsa de sinceritate se întrece cu lipsa de acord între subiect şi predicat, unul din ei se uită la ceasornic, face cu ochiul tovarăşilor că trebue să plece mai înainte, şi întreabă, solemn şi vibrant, pe asistenţă, cu ochii îndreptaţi spre un unchiaş cu cârlionţi de zăpadă.

— Oameni buni, votaţi-ne pe noi! In noi stă mântuirea voastră, a ţării, a continentului, a păcii, a civilizaţiei, a umanităţii! Nu este aşa, moşule?

Bătrânul dă din cap şi din umeri şi răspunde:

— Eu cred că n'a sosit încă... sezonul dumneavoastră!

Don José

Problema coloniilor
în centrul preocupărilor internaţionale

de GEORGE SOFRONIE
Profesor la Universitatea din Cluj.

De mai mulţi ani, de când d-nii Goering şi Goebbels au formulat teza că „vechile colonii ale Germaniei au fost furate",—teză ce se găseşte pe linia de gândire şi interpretare a lumii germanice, din moment ce ea pretinde că lipsit de fundament raţional şi juridic este art. 231 din tratatul dela Versailles, textul privitor la **responsabilitatea** Germaniei în pornirea războiului mondial, — problema **coloniilor** a devenit de tot mai vie actualitate. Astăzi se poate spune, că ea se găseşte,—alături de atâtea alte spinoase probleme, — în centrul preocupărilor internaţionale. Şi aceasta, pentru un îndoit motiv: pentrucă, pe de o parte, atât timp cât colonizarea poate fi privită, ca „una dintre modalităţile de emigrare a popoarelor, ca o invazie blândă, civilizată, respectuoasă de viaţa umană, avidă de **îmbogăţire generală**, astfel precum o caracterizează prof. Lavergne, dela Nancy, se arată doritoare de colonii mai multe State, cu surplus de populaţie şi cu lipsă de materii prime, în rândul cărora se găsesc, Italia, chiar astăzi după cucerirea Abisiniei, Japonia şi Polonia, ce tinde tot mai mult, spre aspectul de „Mare Putere". Pe de altă parte, pentrucă Germania pretinde cu tot mai multă tărie, pământ pentru naţiunea sa, lipsită de spaţiu, şi afirmă cu hotărire teza că **egalitatea de drepturi**, la adăpostul căreia ea a adus sângeroase lovituri tratatului dela Versailles, impune, până la sfârşit, să i se dea şi colonii, fie şi printr'o nouă reglementare generală a problemei coloniale.

*

Decât, o neînţelegere—sau o completă precizare asupra naturii **juridice** a acestor revendicări, dăinuieşte. **Colonii** sau **mandate internaţionale**? Căci conceptul de **colonie**, privit odinioară ca o întinsă întreprindere de exploatare a indigenilor de către coloni,—ceeace îndreptăţea să se spună, că „o co-

(Continuare în pag. 2-a)

Starea principelui Bernhard al Olandei

Londra, 16 (Rador). — Agenţia „Reuter", într'un mesagiu publicat astă seară, arată că informaţiile date în cursul după amiezii corespondentului său din Amsterdam, cu privire la starea principelui Bernhard. au fost exagerate.

Astă seară se declară că starea bolnavului evoluiază favorabil şi că poate sta de vorbă cu soţia sa, principesa Iuliana. moştenitoarea tronului.

Cât priveşte faptul că buletinele au fost semnate numai de secretarul particular al principelui, se declară că numai buletinele privitoare la Suveranî poartă semnăturile medicilor.

Alt depozit de explozibile descoperit la Paris

Armele confiscate în garajul din bulevardul Picpus

Paris, 16 (Rador). — **Poliţia a descoperit un important depozit de melinită şi de grenade într'o pimniţă din Bulevardul Courcelles.**

Portarul imobilului a fost arestat. Se crede că el aparţine organizaţiei C. S. A. R. (Comitetul secret de acţiune revoluţionară).

Depozitul descoperit se compune din cinci lăzi cuprinzând fiecare 30 kilograme melinită, alte 20 lăzi cari conţineau câte 32 granade fiecare, o puşcă-mitralieră germană, numeroase cartuşe şi încărcătoare.

Portarul imobilului a declarat în cursul interogatoriului luat de poliţie că el a depozitat explozibilul şi grenadele fără ştirea d-lui Ledrasse, locatarul imobilului.

Pe de altă parte, iată bilanţul exact al armelor confiscate ieri în garajul din bulevardul Picpus:

6 mitraliere Hotchkiss, 42 puşti-mitraliere germane, 3 puşti italiene, 78 puşti militare germane, 43 puşti de vânătoare şi 643 încărcătoare, 107.000 cartuşe de calibru 9 mm., 6000 cartuşe de vânătoare, 5000 cartuşe de 7 mm. un mare număr de cartuşe de alte calibre, 832 grenade încărcate, 10 cutii cu pulbere, 254 saci militari, o ladă cu aparate electrice de luminat în campanie şi 12 geamantane mari.

Deschiderea bazarului societăţei „Principele Mircea"

M. S. Regina Marioara a Iugoslaviei (x) la bazar. La dreapta d-na Lia V. Brătianu, vice preşedinta societăţii.

SCRISORI DIN PARIS

Amintirea lui Jean Mermoz

de RENE SAIVE

Paris, Decembrie

La 7 Decembrie 1936, între Dakar şi Natal, în plin Ocean Atlantic, a pierit hidroavionul „Croix-du-Sud" care ducea al 72-lea curier aerian Africa-America de Sud. Pe bord, se aflau cinci oameni: Pichodon, Ezan, Cuveilhar, Lavidalie şi Jean Mermoz. Zile întregi, săptămâni întregi, Franţa a sperat. Vai! In cele din urmă, a trebuit să se resemneze. Mermoz şi tovarăşii lui au fost înghiţiţi de Ocean. Poporul întreg i-a plâns.

A trecut un an dela această tragedie. In ceremonii emoţionante, aviatorii civili şi militari au celebrat trista aniversare. Toţi francezii s'au alăturat de ei, fără deosebire de opinii, ca să omagieze sacrificiul acestor pionieri a căror modestie le egala curajul.

Pietatea caldă cu care poporul francez a onorat memoria aviatorilor săi morţi, este un sentiment destul de nou, oricât de ciudat ar părea aceasta. In adevăr, a trebuit ca Jean Mermoz să dispară în plin sbor — întocmai ca asul de război Guynemer — ca mulţimea, atât de ingrată, atât de nepăsătoare, să se emoţioneze adânc şi să păstreze în inimă urma vie a acestei emoţii.

Cine era deci Jean Mermoz, a cărui viaţă pare azi tinerilor francezi, mai frumoasă decât o legendă?

Pornit dintr'o familie modestă, s'a născut la 9 Decembrie 1901 la Aubenton, orăşel din departamentul Aisne. După studii bune a fost primit în 1919 ca elev pilot la şcoala de aviaţie din Istres. Inceputurile au fost penibile, materialul era de

(Continuare în pag. 2-a)

După retragerea Italiei din Liga Naţiunilor

Comentarii în jurul declaraţiei germane

Geneva, 16 (Rador). — Ziarul „La Tribune de Genève" scrie următoarele cu privire la declaraţia dată de guvernul german cu prilejul retragerii Italiei din Societatea Naţiunilor:

Prin această declaraţie, ministerul de externe al Angliei a primit oarecum un sfat, anume de a nu mai incerca să realizeze un compromis între cele două axe pe baza unei întăriri a Societăţii Naţiunilor. Iniţiativa d-lui Mussolini a dat Fuehrerului posibilitatea de a da să înţeleagă englezilor că ei trebuie să inceteze de a-i propune combinaţii politice în care să aibă şi Societatea Naţiunilor vreun rol. Englezii ar trebui deci să renunţe la această metodă când negociază cu Germania. Acesta este sensul şi adevărata importanţă a declaraţiei germane.

Cât despre Franţa, continuă ziarul, ea va ştim deacum înainte, că acorduri importante cu Germania nu pot fi obţinute decât prin negocieri directe, scutite de orice influenţă a vreunei terţe puteri.

Concluzia acestor constatări, încheie „La Tribune de Genève", este că nu poate fi vorba de negocieri în vederea realizării unei înţelegeri între cele două axe, decât excluzând complet Societatea Naţiunilor şi Moscova.

Limba noastră
„Specialişti" în stricarea limbii

Nu e popor liber în lume, la care pătura de sus să se poarte, ca la noi, atât de vitreg cu limba naţională. Chiar în şcoală limba română nu se învaţă nicăeri, nici în liceu, nici la Universitate.

Nu avem o gramatică a limbii. Nimeni nu se înhamă la o asemenea povară. E treabă grea. Cere şi pregătire. Profesorii de română, cei mai mulţi, bat câmpii, făcând critici literare. E mai uşor.

Nu avem nici dicţionar al limbii. Eu, când am vre-o nedumerire, caut limpezirea ei în Dicţionarul român-german al lui Tiktin (evreu), în Dicţionarul român-francez al lui Frédéric Damé (francez), pe care le folosesc ca dicţionare ale limbii române, în Dicţionarul Universal al lui Lazăr Şaineanu (evreu).

Minunatul *Etymologicum Magnum*, al lui Haşdeu, nu are decât litera *A* şi câteva cuvinte din litera *B*, iar Dicţionarul Academiei, sărind peste literile *D* şi *E*, abia a ajuns, după aproape patruzeci de ani, la litera *I*.

Scriitorii noştri n'au parcă nevoie de gramatică. Cei mai mulţi, crescuţi în libertate, sunt „creatori" de limbă şi de gramatică, iar cititorul înghite toate „creaţiile" lor, fiindcă nici el nu are mai multă pricepere şi tot ce nu înţelege îşi dă cu gândul că e genial, — d'aia nu înţelege.

Scriitorii n'au nevoie nici de dicţionar, că n'au nici o nedumerire. Le trebue numai ziare şi reviste franceze, de unde să culeagă neologisme, cât mai multe, ca acoperind pustiul din capul lor cu vorbe străine, să pară învăţaţi.

In timpul acesta se cheltuesc, în fiecare an, miliarde pentru „culturalizarea masselor", iar atâţia profesori secundari şi universitari se întrec să răspândească credinţa că limba românească e săracă, atât de săracă, încât trebue să zici *bonjur* ca să te înţeleagă omul că-i zici *bună ziua*.

Iată, un profesor de liceu — d. E. Lovinescu — scrie fără sfială că limba română e *„o ciobănească* sfătoasă şi persuasivă, melifluă şi candidă". Mai „candid" nici că se poate. Un alt profesor, tot de liceu, d. Pompiliu Constantinescu, scrie: „Ni s'ar părea *pueril* să mai *justificăm* aci dreptul neologismelor, într'o limbă ATÂT DE PRIMITIVA (oricât ar fi de *savuroasă*) şi într'o cultură atât de tânără *ca a noastră*".

La învinuirea mea că la şcoala secundară elevii dau în manualele lor peste neînchipuita învăţătură că neologismul are „calităţi spirituale" şi „nuanţe" ce lipsesc cuvintelor corespunzătoare româneşti, d. T. D. Măruţă, profesor de liceu, răspunde: „Da, *aşa învăţăm noi pe elevi;* mai cumpătat la clasa IV-a, mai desvoltat — şi pe bază de texte de autori — la clasa VII-a şi a VIII-a".

Cu simţirea urâtă pe care unii, cât de puţin ajunşi, o au faţă de părinţii lor, aşa se ruşinează d. profesor T .D. Măruţă de limba românească şi scrie: „Dacă într'un discurs solemn de la Academie s'ar întrebuinţa, în locul neologismelor, o expresie populară din Creangă — atunci ni s'ar deştepta în minte altă imagine: e ca şi cum cineva ar intra la o ceremonie în frac şi mănuşi, iar în picioare cu nişte opinci de *autentică speţă ciobănească*...".

De unde au prins profesorii secundari acest cioccoiesc dispreţ pentru limba română? Cum de au ajuns să-şi închipue că la Academie, dacă eşti în frac, trebue, întâiu şi întâiu, să lei la goană limba lui Creangă şi să vorbeşti numai cu neologisme?

Mai totdeauna pătura noastră conducătoare a amestecat în vorbirea ei, după împrejurări, cuvinte străine, — slavone, greceşti, franţuzeşti. Imprejurările s'au dus. Dar a rămas obiceiul, care a pătruns, mai ales după război, în şcoală şi nu s'a oprit nici în pragul Universităţii.

Eşti cioban, necioplit, dacă vorbeşti româneşte. Eşti boier şi „mare" învăţat, dacă vorbeşti păsăreşte ca d. profesor universitar D. Caracostea, de pildă, cu *spiritualizare, materializare, idealizare, intelectualizare, actualizare, potenţare, artificializare singularizare,* cu *cenuşiul generalităţilor, sens idealizant,* cu *un vertij de nevorosimil.*

Ce sfaturi de bună limbă românească poate să dea unul care vorbeşte şi scrie aşa?

Un alt universitar, d. Leca Morariu, decanul facultăţii de litere din Cernăuţi, după ce spune că *„nuvela şi poezia* nici nu sunt genuri literare menite pentru *omul dela ţară* şi au chiar dreptul de a nu fi pe înţelesul *ţăranului*", adaugă: „...când, eu unul, zic *blagoslovenie* îl văd, poate, tot pe taica popa dela Buciumeni, iar când aud de *benedicţiune* îmi răsare înaintea ochilor ...elegantul Patriarh Miron Cristea cu gesturile sale de salon..."!

Nu. Ruşinea asta cu destrămarea limbii trebue să se sfârşească. Ministerul educaţiei naţionale are datoria să nu lase clasă de şcoală, sală de cursuri, în care să nu fie scrise, cu litere mari, în văzul tuturora, cuvintele d-lui profesor N. Iorga atât de frumoase şi de adevărate, că în limba română

„s'a păstrat din veac în veac ţesătura trainică şi strânsă A UNEI COMORI DE CUVINTE, care sunt în stare să cuprindă TOT CEEA CE DA GANDUL SI CE INSPIRA INIMA OAMENILOR".

Iar profesorilor îndărătnici, cari nu ar voi să înţeleagă, să li se spună neted că n'au ce căuta pe catedră. Catedra li s'a dat ca să apere limba, nu să-şi bată joc de ea.

T. PISANI